

Στρατιωτική συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας: τερατώδεις εξοπλιστικές δαπάνες, νέοι πολεμικοί κίνδυνοι

Του Γιάννη Χαλά

Στις 27 Σεπτεμβρίου υπογράφηκε στο Παρίσι «αμυντική» συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας από τον Κυριάκο Μητσοτάκη και τον πρόεδρο της Γαλλίας Εμανουέλ Μακρόν. Πρόκειται για μια εξέλιξη με σημαντικές γεωπολιτικές συνέπειες στη ζώνη της Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, που συνοδεύεται από τεράστιο οικονομικό κόστος για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας μας και όξυνση των πολεμικών απειλών συνολικά για τους λαούς της ευρύτερης περιοχής.

Με τη συμφωνία αυτή, ο ελληνικός καπιταλισμός γίνεται ο καλύτερος «πελάτης» της γαλλικής πολεμικής βιομηχανίας, στο πλαίσιο της πυρετώδους κούρσας εξοπλισμών με τον τουρκικό καπιταλισμό αλλά και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Οι πολεμικές αγορές περιλαμβάνουν:

α) 18 μαχητικά αεροσκάφη Rafale, με κόστος 2,4 έως 3,1 δισ. ευρώ (ανάλογα με την τελική τιμή των μετάλλων), ενώ υπάρχει η δυνατότητα παραγγελίας άλλων 6,

β) 3 φρεγάτες Belharra (με δυνατότητα για 1 ακόμη το 2026) και 3 κορβέτες Gowind-2500 (συν 1 ως επιλογή), με συνολικό κόστος 5 δισ.,

γ) αναβάθμιση των F-16 Block 52 σε F-16 Viper, στα 1,2 δισ.,

δ) 4 φρεγάτες τύπου MEKO 200, στα 500 εκ. ευρώ,

ε) σύστημα νυχτερινής σκόπευσης Sniper, στα 120 εκ. ευρώ. Το συνολικό κόστος πλησιάζει τα 10 δια., την ίδια στιγμή που η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη αρνείται πεισματικά κάθε αίτημα για ουσιαστικά μέτρα αντιμετώπισης της πανδημίας, για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις απέναντι στο τρομερό κύμα ακρίβειας και για την κάλυψη βασικών αναγκών της κοινωνίας. Είναι χαρακτηριστική η προκλητική απάντηση του υπουργού Επικρατείας Γεραπετρίτη στους εκπροσώπους των συνταξιούχων, μετά τη διαδήλωση που πραγματοποίησαν στις 8 Οκτωβρίου: «θέλετε αναδρομικά ή φρεγάτες;» (!).

Το θηριώδες κόστος των εξοπλισμών θα επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό για πολλά χρόνια, την ίδια στιγμή που το ελληνικό δημόσιο χρέος εκτοξεύεται λόγω των μέτρων στήριξης απέναντι στις συνέπειες της πανδημίας και των lockdown και ο κίνδυνος νέων μνημονίων επικρέμεται από το 2023, με την επαναφορά των δημοσιονομικών περιορισμών.

Ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί και πολεμικοί κίνδυνοι

Η συμφωνία, στα 31 άρθρα της, προωθεί τη στενή συνεργασία των δύο χωρών σε ευρύ φάσμα θεμάτων εξωτερικής και στρατιωτικής πολιτικής, από τη διεξαγωγή κοινών ασκήσεων και την ανταλλαγή εκπαιδευτών στρατιωτικών σχολών μέχρι τη σύμπλευση στο πλαίσιο των συνόδων και διαδικασιών του NATO και της ΕΕ. Το άρθρο 2 της συμφωνίας προβλέπει ότι τα δύο κράτη «παρέχουν το ένα στο άλλο βοήθεια και συνδρομή, με όλα τα κατάλληλα μέσα που έχουν στην διάθεσή τους, κι εφόσον υφίσταται ανάγκη με τη χρήση ένοπλης βίας, εάν διαπιστώσουν από κοινού ότι μία ένοπλη επίθεση λαμβάνει χώρα εναντίον της επικράτειας ενός από τα δύο». Η ελληνική κυβέρνηση επιχειρεί να παρουσιάσει αυτή τη διατύπωση ως δήθεν εγγύηση ότι θα υπάρξει γαλλική βοήθεια σε περίπτωση ελληνοτουρκικού πολέμου. Ωστόσο, ακόμα και αν δεχτεί κανείς αφελώς ότι η Γαλλία θα επέμβει στρατιωτικά εφόσον

υπάρξει τουρκική εισβολή σε ελληνικό έδαφος, η διατύπωση του άρθρου 2 αφήνει χωρίς αμφιβολία ακάλυπτες τις μαξιμαλιστικές επιδιώξεις του ελληνικού καπιταλισμού για χάραξη Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) με βάση τα περιβόητα 12 ναυτικά μίλια χωρικών υδάτων ή, πολύ περισσότερο, την απαίτηση ότι ένα μικρό νησί όπως το Καστελλόριζο μπορεί να αφαιρεί δικαιώματα ΑΟΖ σε πολύ μεγάλη θαλάσσια έκταση από μια τουρκική ενδοχώρα με εκατομμύρια κατοίκους! Από την άλλη πλευρά, «γαλλική επικράτεια», σύμφωνα με το άρθρο 2, μπορούν κάλλιστα να θεωρηθούν όλες οι υπερπόντιες κτήσεις της ιμπεριαλιστικής αυτής δύναμης, από την Καραϊβική μέχρι τον νότιο Ειρηνικό!

Η ουσία όμως της ελληνογαλλικής «συμμαχίας» εκφράζεται με σαφήνεια στο άρθρο 18, όπου, μεταξύ άλλων, ορίζεται ότι η στρατιωτική συνεργασία των δύο χωρών περιλαμβάνει τη «συμμετοχή σε κοινές αναπτύξεις δυνάμεων ή αναπτύξεις σε θέατρα επιχειρήσεων προς υποστήριξη κοινών συμφερόντων, όπως, για παράδειγμα, τις υπό γαλλική διοίκηση επιχειρήσεις στο Σαχέλ». Το Σαχέλ είναι η ζώνη της αφρικανικής ηπείρου που εκτείνεται ανάμεσα στην έρημο Σαχάρα και τη σαβάννα και περιλαμβάνει εδάφη που ανήκουν σε 8 χώρες: Μπουρκίνα Φάσο, Μαυριτανία, Μάλι, Νίγηρα, Τσαντ, Νιγηρία, Σουδάν και Ερυθραία. Οι 5 πρώτες είναι πρώην αποικίες της Γαλλίας, τις οποίες ο γαλλικός ιμπεριαλισμός επιδιώκει με κάθε μέσο να κρατήσει στη σφαίρα επιρροής του. Η Γαλλία ηγείται στρατιωτικής δύναμης της ΕΕ που επιχειρεί στην περιοχή και εμπλέκεται σε αιματηρές συγκρούσεις με διάφορες ισλαμιστικές οργανώσεις, ενώ την τελευταία δεκαετία έχει επέμβει στρατιωτικά στο Μάλι, την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία και άλλες χώρες της πρώην αποικιακής ζώνης της. Στο πλαίσιο αυτό τα συμφέροντά της συγκρούονται με αυτά του αμερικανικού αλλά και του κινεζικού ιμπεριαλισμού, που τα τελευταία χρόνια έχει να επιδείξει σημαντική οικονομική και γεωπολιτική διεύρυνση στην Αφρική. Σε αυτό το ναρκοπέδιο εμπλέκει τη χώρα η κυβέρνηση της ΝΔ, με ορθάνοιχτο το ενδεχόμενο αποστολής ελληνικών στρατιωτικών δυνάμεων.

Όπως είναι φυσικό, η ελληνογαλλική συμφωνία προκάλεσε οργισμένη αντίδραση της Τουρκίας, η οποία έτσι κι αλλιώς βρίσκεται σε έμμεση σύγκρουση με τη Γαλλία στην ανατολική Μεσόγειο, τη Λιβύη και τη Συρία. Παρά τις προσδοκίες του ελληνικού καπιταλισμού, είναι βέβαιο ότι η συμφωνία δεν πρόκειται να ακυρώσει τα σχέδια της Τουρκίας να διεκδικήσει κεντρικό ρόλο στις γεωπολιτικές εξελίξεις στην περιοχή αλλά και το μερίδιο από την ενεργειακή «πίτα» των ΑΟΖ που θεωρεί ότι της αναλογεί, με βάση την οικονομική και στρατιωτική ισχύ της. Το σκηνικό που στήνεται είναι εφιαλτικό για τον ελληνικό και τον τουρκικό λαό και συνολικά για τους λαούς της περιοχής, καθώς ξεπερνά κατά πολύ τα όρια της ελληνοτουρκικής διένεξης, με εμπλοκή πολλών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Ενώ η ελληνική κυβέρνηση, μετά τη συμφωνία με τη Γαλλία, ετοιμάζεται να υπογράψει συμφωνίες στρατιωτικής συνεργασίας με ΗΠΑ και Βρετανία, η Τουρκία απαντά με νέες αγορές πυραύλων S-400 και πολεμικών αεροσκαφών από τη Ρωσία, με παράλληλη ενίσχυση της ρωσο-τουρκικής συνεργασίας στον τομέα της πολεμικής βιομηχανίας.

Ευρύτερες γεωπολιτικές παράμετροι

Η ελληνο-γαλλική συμφωνία εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο του γεωπολιτικού «παιχνιδιού» των ισχυρών και περιφερειακών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Η στρατηγική του Μακρόν προσπαθεί να δώσει διέξοδο στο οικονομικό και πολιτικό τέλμα στο οποίο βρίσκεται εδώ και πολλά χρόνια ο γαλλικός ιμπεριαλισμός, αξιοποιώντας τη στρατιωτική ισχύ του (μετά το Brexit, είναι άλλωστε η μόνη χώρα της ΕΕ που διαθέτει πυρηνικά όπλα). Έτσι, από τη μια υπενθυμίζει στη Γερμανία ότι η γαλλική πολεμική μηχανή είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της γερμανικής οικονομικής ευρωστίας, ώστε να διατηρηθεί η όποια συνοχή της ΕΕ έχει απομείνει, ενώ από την άλλη επιχειρεί να δώσει απαντήσεις στα συνεχή «αδειάσματα» των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών από τους Αμερικανούς «συμμάχους» τους (με πιο πρόσφατο παράδειγμα τη

συμφωνία AUKUS μεταξύ ΗΠΑ-Βρετανίας-Αυστραλίας, που είχε μεταξύ άλλων αποτέλεσμα την ακύρωση της πώλησης γαλλικών πυρηνικών υποβρυχίων στην Αυστραλία). Με την ελληνογαλλική συμφωνία, η Γαλλία εξασφαλίζει τη σύμπραξη της Ελλάδας στα αντιδραστικά σχέδια για στρατιωτική «αυτονομία» της ΕΕ με τη δημιουργία του περιβόητου «ευρωστρατού» αλλά και στην επιδίωξή της να «αντικαταστήσει» τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό στην ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή, λόγω της σχετικής «απόσυρσης» των ΗΠΑ από την περιοχή ώστε να συγκεντρώσουν τις δυνάμεις τους εναντίον της Κίνας στη ζώνη Ασίας-Ειρηνικού (αυτοί οι γαλλικοί σχεδιασμοί έχουν πιθανότατα την έγκριση των ΗΠΑ και αποτελούν αντιστάθμισμα στις συνέπειες της AUKUS για τη Γαλλία και την ΕΕ).

Απέναντι στα σύννεφα του πολέμου που μαζεύονται απειλητικά στον ορίζοντα της περιοχής μας, επείγει η συγκρότηση ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος, που θα στρέφεται αποφασιστικά ενάντια στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών και στις εγκληματικές επιλογές της ελληνικής κυβέρνησης. Επιτακτικό καθήκον για τις δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς είναι να συμβάλουν καθοριστικά σε αυτή την κατεύθυνση.